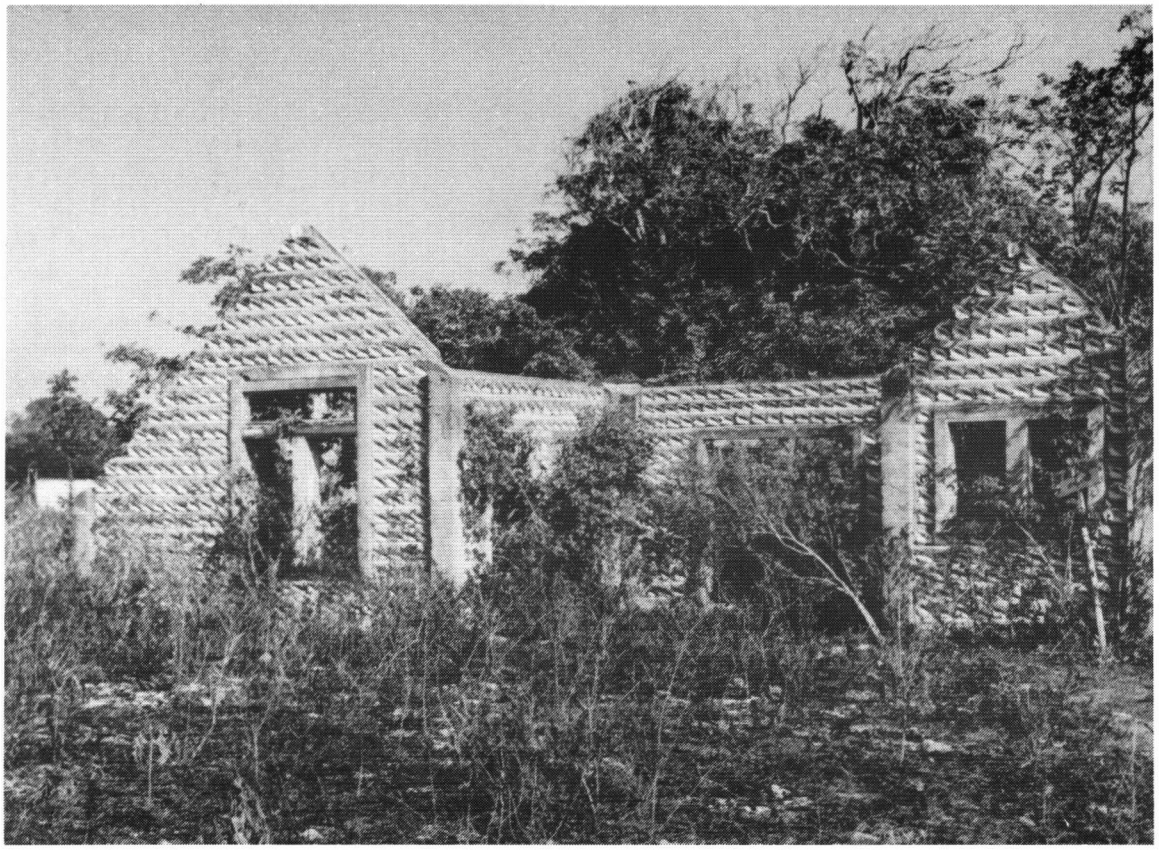
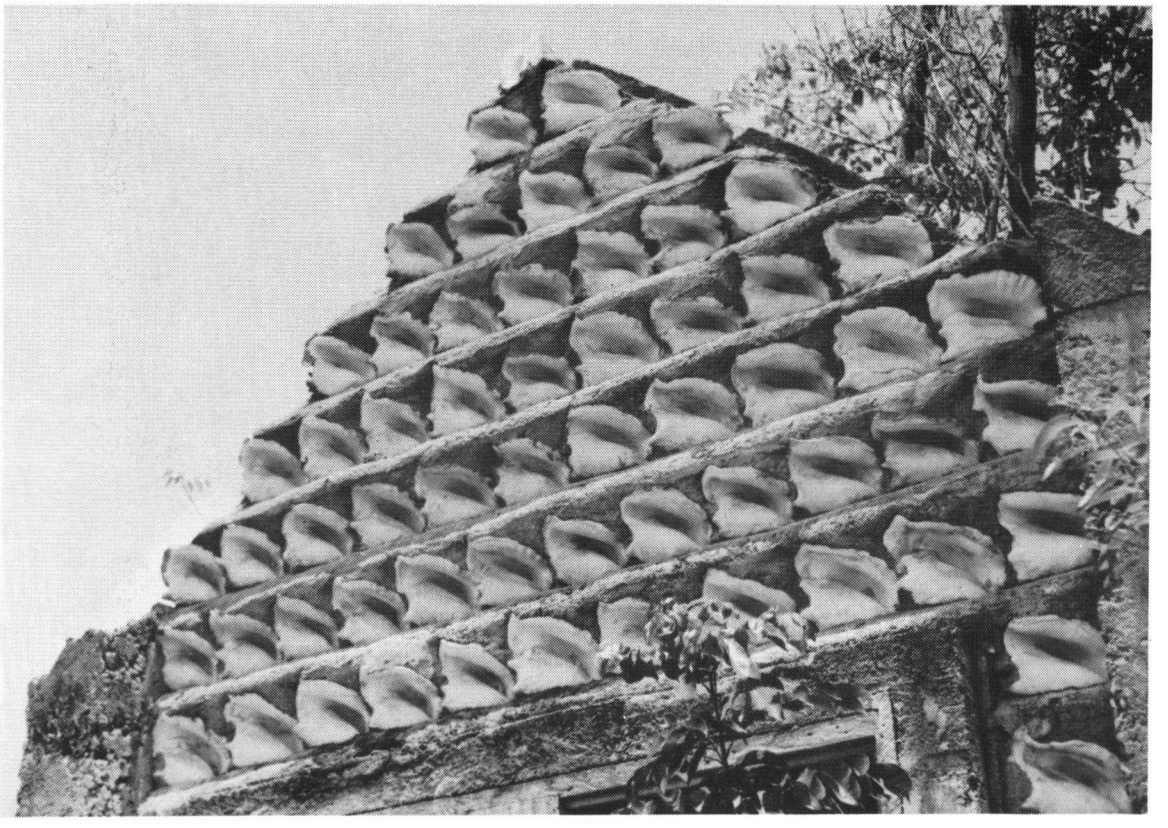
EEN HUIS VAN STROMBUS OP DE CAYMAN EILANDEN

Je staat wel even gek te kijken als je - bij ijverig zoeken naar Cerion op Grand Cayman - een huis tegenkomt dat geheel uit schelpen van Strombus gigas schijnt te zijn opgebouwd: een huis echter, dat al zo lang blijkt te hebben leeg gestaan, dat het dak en al het overige houtwerk door de termieten werd verwijderd en enig kreupelhout de kans had gekregen de alleenstaande muren op een schilderachtige manier te omlijsten.

Nadere bijzonderheden over dit "Conch House" werden mij pas enkele jaren later bekend uit een artikel van Mary Lawrence in een plaatselijk maandblad -The Northwestern van mei 1974 (p. 25-26) dat mij door de directeur van de "Mosquito Research and Control Unit", dr. M.E.C.

Foto 1. Het "Conch House" op Grand Cayman, 2 km ten oosten van George Town, zoals het er op 25 mei 1973 uitzag. Nadat het in oorlogstijd voor opslag van explosieven was gebruikt konden de termieten jaren lang hun gang gaan. Kreupelhout zorgde voor een schilderachtige omlijsting en hoge bomen groeiden tussen de muren. - Het grondvlak van het huis is ongeveer 12 bij 12 meter. Het aantal Strombus schelpen dat in de voorgevel en de zijmuren is gebruikt werd geschat op omstreeks 1700.
Foto 2. De schelpen werden binnen een bekisting op rijen gelegd - ongeveer 6 per meter - en met betonijzer vastgelegd. Daarna werd laag voor laag met specie afgedekt.

Foto's 3 en 4. Het "Conch House" zoals het na 40 jaar weer in bewoonbare staat werd teruggebracht: "a lovely two-bedroom, two-bath home, with a large living-dining area and a high, walnut-coloured ceiling carrying the same shape as the outside of the roof". (Naar recente foto's aan mij gezonden door dr. M.E.C. Giglioli).

Giglioli, werd toegezonden.

Grand Cayman is de grootste van de drie geheel uit kalksteen bestaande eilanden, welke ten westen van Jamaica en ten zuiden van Cuba zijn gelegen. Het is een eiland van omstreeks 200 km^2 dat, tijdens mijn bezoek in mei 1973, reeds duidelijke offers bleek te hebben gebracht ten behoeve van een ontwikkeling, waarbij de laatste 12 jaren de bevolking groeide van 10- naar 16 duizend en er een toename van toeristen ("seven miles beach") en zakenlieden ("tax haven") was van 8- naar meer dan 77 duizend.

Uit het verhaal van Mary Lawrence, "The Conch Shell House lives again", blijkt dat dit huis door Carol Henderson Jr. werd gebouwd maar nimmer bewoond, en dat het na een 40 jaar leegstaan door diens zoon, Michael Henderson, weer in bewoonbare staat is teruggebracht.

Carol Henderson - die na een langdurig verblijf in de U.S.A. een goed lopend bakkersbedrijf van zijn vader had overgenomen - schijnt een man geweest te zijn met verbeeldingskracht en een groot technisch kunnen, getuige dit huis en een aantal op zijn naam staande patenten. Met materiaal dat overgeschoten was van de eerste gewapend betonconstructie op het eiland (een station voor draadloze telegrafie) begon hij aan de bouw van zijn "dream house", waarvan de muren geheel bekleed moesten zijn met schelpen van de "Conch", welke toen nog in grote hoeveelheid rondom het eiland te vinden waren. Over hoe hij hierbij te werk ging lezen wij: "The design called for using walls 12 inches thick. Wooden boxing, between which the mortar would be poured, was laid down and steel rods placed 12 inches apart between it. A thin layer of concrete was poured and the conch shells were then firmly anchored to these rods at such an angle that even in heavy rains, water would not collect in them. Another thin layer of concrete mix was then poured around and on the shells to form the base for another row. There were days when getting in two rows of shells was quite an accomplishment".

Nadat het huis klaar was vertrok Carol Henderson naar de U.S.A. en kwam niet meer terug. Zijn zoon Michael heeft met David Arch - neef van de architect die met Carol het huis bouwde - het huis weer bewoonbaar gemaakt: slaapkamer, huis-eetkamer, badkamer en porch. De muren waren met staalwol gereinigd en bestreken met een kleurloze lak om de nog resterende luister van de schelpen te bewaren.

P. Wagenaar Hummelinck